

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΧΟΝΔΡΟΚΕΦΑΛΑΣ

Β'.

(Συνέχεια και τέλος)

Είπαμε πώς ο Χοχτούλας μη μπορώντας να καταλάβη τη λογική του στρατώνος εγκατέλειψε τον εαυτό του πειά κι' αφέθηκε ερμαιον της τύχης. Έτσι ούτε έτόλμησε, σάν ήθελε ή διαταγή, να πή πώς έχει κι' αυτός τέσσερα παιδιά, τέσσερα λυκόπουλα, νυμφευθείς μιά αγριοβλαχοπούλα πρό τριών ετών, αγριμι των δασών και των βουνών, κόκκινη σάν παπαρούνα και καθαρόαιμη σάν τὸ νεράκι των κρυστάλλινων τοῦ βουνού πηγῶν.

Ο Χονδροκεφάλας πάλιν είχε πέσει στην ίδια ψυχική και ψυχολογική κατηγορία με το Χοχτούλα.

Εκεῖ έξοῦσε εὐτυχισμένος μέσα στα λουλούδια του.

Ήταν αυτή ένα άπλοικό κορίτσι, έμοια κι' αγριοβλιόετια στον κήπο του πατέρα της, άπ' τον όπειο μεταφροστίθηκε στον κήπο του συζόγου της ! Έξοῦσαν ήσυχα κι' εύχαριστημένα, καλλιεργώντας τά περιβόλια τους. Όταν έφτασε τὸ άγγελμα τὸν πολέμου μετά της Τουρκίας, στα περιβόλια της Ζακύνθου, ο Ταμπουρέλλας στην άρχη δυσασεστήθηκε.

— Πού νά μένουν τώρα τά «κουτσούβελλα» ! Δέν μάς αφήνουν ήσυχοι λέω γώ ! φώναξε.

Μά έπειτα νέες σκέψεις του ήρθανε στο κεφάλι και κατάλαβε κι' αυτός ότι ο πόλεμος έπρεπε να γίνη.

— Οι Τρούκοι σήμερα, οι Τρούκοι αύριο, οι Τρούκοι κάθε μέρα !... Νά πολεμήσουμε μωρέ τζόγια μου, νά καθαρίσουμε μιά γιά πάντα τσού λογαριασμούς μας, γιά νά ήξουν ήσυχοι έκεινοι που θά μένουν !...

Κ' έτσι πήγε με όρεξη κι' αυτός στο στρατό ! Γελώντας και τραγουδώντας.

— Όλο φοβόθθα θά φτεύσει και κοκιά, έλεγε άστειυένόμενος, ως που νά σπείρω και όλίγες...σφαίρες σ' τσου όχτρούς της πατρίδας ! Μά χύσω και λίγες καταβολάδες άπό... Τρούκοις !...

Μά όταν πάτησε κι' αυτός στον στρατών, τά οσότης λιγάκι. 'Υπήρχε ασθηρότης έκει. Δέν ήταν παιζε - γέλασε... Κ' ή ψυχή του ύπόφερε μέσα στους τέσσερονος σκοτεινούς τοίχους του στρατώνα. Μιά μέρα θέλησε νά σπολήσει τη θεού του με λίγα άνθη και ο δεκα νέας τον μάλλωσε. Δέν μπορούσε νά καταλάβη γιατί νά μην έπιτρέπονται άνθη στον στρατών !

Μιά άλλη μέρα που ξυρίζοταν, του έλεπε, χοντρά - χοντρά, ένας έπιλοχίας :

— Μωρέ, ξυρίζεται ο μορφο νας κι'... Σουρίσου, σουρίσου, έδω παρά κάτω την έχω... δεμένη τη νύφη !

Και του έδειξε ένα άκαχο ζωντόβολο, που μασσοῦσε κίτρινα άχυρα. 'Εκει πὸ κάτω...

Έπειτα ο Ταμπουρέλλας δέν μπορούσε νά καταλάβη γιατί μερικά πράγματα στο στρατό γίνονται έτσι κι' όχι άλλωώς. Δέν έώνευε τήνπερβολική ασθηρότητα, τις κοροϊδίες των συναδέλφων

του και τὸ ότι ο έπιλοχίας δέν του μιλάε στον πληθυντικό.

— Μωρέ, του πατέρα του τὸ ψωμί τρώω έδω μέσα, γιά νά μου μιλάει έτσι άσχημα αυτός !... Έλεγε γιά τὸν έπιλοχία.

Κάθε του όμως διαμαρτυρία, τὸν φόρτωνε με νέες τιμωρίες και άγχαρίες.

Μιά μέρα τὸν δόσαν από τὸ λόγο ένα έγγραφο νά τὸ πάη στο φρουραχείο. 'Ενας άνθυπολοχαγός, που ήταν έκει, μόλις τὸ εῖδε έπήρε ένα θυμὸ κι' άρχισε νά τὸ φωνάζει :

- Ποιός άνόητος σου έλεπε νά φέρεις αυτό τὸ έγγραφο έδω ;
- Ο κ. Συναγματάρχης.
- Τολμάς νά χαρακτηρίζεις τὸ Συναγματάρχη σου «άνόητο» !

Τέσσερες ημέρες κράτησ !
— Καλά, πού νά τὰ πάω τὰ χορτιά !
Κι' ο λοχαγός με φωνή κατεβυμένη :
— 'Αφρέ τὰ έδω, άφου σου τὸ έλεπε ο κ. Συναγματάρχης !
Ο Ταμπουρέλλας μόλις βγήκε έξω σταυροκοπήθηκε :
— Μιστήρι μου, κύριε, ή όλοι καλάβόσανε σε τούτηνε τή γανταρία, ή έγω ζουλάθηκα, ή άλλα μου λέν κι' άλλα άκούω !
Τὸ έπεισόδιο αυτό τὸν ήκαμε έξω φρενών κι' άρχισε πειά νά διαμαρτύρεται και νά φωνάζη γιά όλα τὰ στραβά ! 'Επενέβαινε παντοῦ, σε δίκαιο και άδικο, και κάθε μέρα στην «Καλλιόπη» πήγαινε.
— 'Αίντε τή στεφανώθηκες σου την Καλλιόπη !... του λέγαν.
— Μωρέ νά πεθάνου, δέν θά τή χωνεύου τὰ στραβά τους ! άπαντοῦσε.

Σιγά-σιγά άπομονώθηκε από τους άλλους στρατιώτες. Μονάχα με τὸ Χοχτούλα μόνιαζε. 'Ησαν της αυτής κατηγορίας και οι δύο, της αυτής ψυχολογικής κατωστήσεως.

Ο Ταμπουρέλλας φώναζε, διαμαρτύρετο, επαναστατούσε, έβριζε. Ο Χοχτούλας δέ μιλούσε, δέν άνάσινε καν. Ο'λα τὰ κατάνηε.

Έτσι έφάσε ή μοιραία ήμέρα της έκκαήσεως και ή διαταγή «νά τὰ τέσσαρα τέκνα των έφείδρον».

Έλεγε κι' ο Χοχτούλας τέσσερα παιδιά, άλλα φοβόθθηκε νά παρουσιαστή και νά τὸ όμιλογισή. 'Επειδή σε κάθε κουτόλογο πού-λεγε, σε κάθε κουφέντα τὸν τιμωρούσαν, τὸ παρασώπησης κι' αυτό.

Ο Ταμπουρέλλας πάλι, όσο κι' άν φώναζε, δέν τὸν άκούγαν.

Ή διαταγή τὸ άνέφερε ρητάς : **κοι έχοντες τέσσαρα τέκνα έφείδου** πηγαίνου στην έφορία. Συναπέος οι έχοντες πέντε, δέν έξαιρουονται και πολύ περισσότερο οι έχοντες έξη κι' ακόμα χειρότερο έκεινοι που έχου πὸν πολλά ! 'Άλλως τε με την ιδέα αυτή συμφώνησης κι' ο λοχίας τὸν γχαρίσειν. Κι' οι άνδρες έμπήκαν στη γχαμή για νά ξεκινήσουν. Ο κόσμος ζητοκρανάζε, παιδάκια τὸν σχολείου κινούσανε σημαίες και λάβαρα κι' έδιναν άνθη στους άνωτέρους.

— Μωρέ, άντεστάξεν ο Ταμπουρέλλας, βλέποντας καταπονητό-μενες και πνυγόμενες τις έλιπδες του στα στενά της στρατιωτικής λογικής πηγάδια. Μωρέ, μη θέλετε νά πάω νά σφάξω τὰ δυό, γιά νά βρθώ έν τάξει με τὸ Νόμο !...

Τη στιγμή αυτή ένας 'Αρτανός, πλησίασε τὸν λοχία και τὸυ έλεπε, φρόντας σήχη και στέκοντας «καρλίνο» μπροστά του :

- Κύρ λοχία, έπιτρέπεται μὸ έρώτησης, παρακαλώ :
- Γιά λέγε, τί θέλουν και τὰ μούτρα σου.
- 'Αν... υιοθετήσ τέσσαρα παιδιά με περιλαμβάνει ή διαταγή του 'Υπουργείου ;...

Ή μόρα του πολέμου συνεπήρε τὸν Χοχτούλα και τὸν Ταμπουρέλλα από τὸ Σαραντάπορο στα Γιαννιτσά κι' από κει στη Θεσσαλονίκη κι' από κει στο 'Εξί - Σού. Ο στρατός του Τζαχί, λείψανα στρατοῦ και όράκι, ύποχωρούσε πρὸς τήν 'Ηπειρο. Σώματα δικιά μας τὸν κατεδίωκαν και μικροσυμπλοκαι έλάμβανον χώραν.

Ήτανε ένας σκληρός χειμώνας και ένα κρύο βερὸ. Χιόνια και κρυστάλλα γαντοῦ και πάγοι και βορριάδες ; και χιονό-νερα. Οι στρατιώτες έξαντή-μένοι από τις άδιάκοπες και υπεράνθρωπες πορείες κι' από τις μάχες, έλεγαν πεθάνει στα πόδια τους ! Και όμως έμάχοντο, υπέφεραν και προχωρούσαν, μουσεκμεμένο, νησιτικό, άπλητισμένο.

Ο Ταμπουρέλλας κι' ο Χοχτούλας, ένωμένοι από τὸ ίδιο παράδοιο, έγιναν μια ψυχή τώρα, πρὸ των μεγάλων κινδόνων του πολέμου. Ο ένας βιοηθοσε τὸν άλλο όσο μπορούσε. Ο Χοχτούλας προσπαθούσε νά έρμάνη τὸ Ζακυνθινό πὸν τουρτουρίζε κι' έκείνος εῖδικε τίποτε φαύσιμο γιά νά δώση και στον πεινασμένο Ρου-μελιώτη !

Τώρα τὰ παρασόνά τους ήσαν μεγάλα και άπαρηγόρητα.

— Μωρέ, πόλεμο κάνουμε ή «άλωνίζουμε» τὰ πέρατα της Εύρω-παικής Τουρκίας ;...έσκουσε ο Ταμπουρέλλας.

Ένα βροχερό κι' επαγμένο δειλιό, σε μιά μικρή άψιμαχία, έτραυματίστηκε ο Χιχτούλας. Ή σφαίρα τὸυ έσπασε τὸ κόκκαλο

Εκεῖ την έχω δεμένη τη νύφη !

Ο Ταμπουρέλλας κι' ο Χοχτούλας άχώριστοι εβάζιζαν.

Τὸν έπήρε ο Ταμπουρέλλας εις τὸν ώμο.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

* ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

και κυλιότανε στην παγωμένη του δρόμου λάσπη, βαρυβογώντας. Τό αμα έτρεχε βρούι από πάνω του. 'Ο Ταμπουρέλλας τον άπαξε στην άγκυλιά του και τον κουβαλούσε προσπαθώντας να παρακολουθή τον άλλο λόγο, με μία τρομαρά, σαν να τον κυνηγούσε η μαήση νύχτα που πλάκωνε στην έρημιά.

Γιατρός και φάρμακα 'κει πέρα δεν ύπρχαν. Τήν άλλη μέρα ένας άλλος στρατιώτης τον βοήθησε και φτάσαν σ' ένα χωριό, που ήταν έρημο και μισοκαημένο. Βαρειά μυρωδιά από καημένο άχυρο έπνιγε τους στρατιώτες. Έλιχε ληηφθεί άπόφασι να διαλυκερέφουον έκει οι άνδρες γιά να ξεκουραστούν και να συνέρθουον. 'Οσοι πρόφτασαν τρυπόσανε σε κάτι σταυλούς, που δεν είχανε κασι. 'Οσοι δεν πρόφτασαν, έστησαν τ' αντίσκηνα μέσ' στή βροχή και μέσ' στο κρύο, με τήν έγκατερίση εκείνη που δίνει η άπελπιστική άπόφαση και η μακρά συνήθεια πλέον.

Μέσα σ' ένα σταυλο κουβάλησε κ' ο Ταμπουρέλλας τό Χοχτούλα. 'Ο δυστυχής ύπέφερε φοηχτά. Τό πόδι του, είχε κρησει και μελανιόναι, πυρετός τον έκαγε και παραμιλούσε. 'Ηταν βρεγμένος ως τό κόκκαλο. Βρεγμένος και κρουσταλιασμένος, γεμάτος λάσπες, κόκκινες από τό ίδιο του τό αίμα !...

'Ο Ταμπουρέλλας, γιά να τον ζεταίνη, έσκασε σ' άχυρα βαθειά κ' όλοι οι σπιθαμίοι έκει μέσα στρατιώτες, από σεβασμό, παραμείρισαν να του κάμου θείσι !... 'Ο Χονδροκεφάλας τον έσκεπασε και τον έτακτοποίησε σαν τρυφερή μητέρα. 'Εξαφνα όμως έφτασαν δυο λογιά και τους είπαν ν' άδειάσουν τό μέρος αυτό. 'Θάμινε έκει να περάση τή νύχτα του ό συνταγματάρχη.

— 'Ω, ώ, ώ, ώ, ποδαράκι μου ό έρημος! άκούστηκε τώρα βαθειά και πονετική ή φωνή του Χοχτούλα, από τά άχυρα, σαν ναβγαίνε μέσα από τής γής τά σπλάχνα !

'Εβρασε τήν ίδια στιγμή κ' ό συνταγματάρχη, βρεγμένος ως τό κόκκαλο. Τι θά γινότανε πιά ; Που θά τρώσανε ό Ταμπουρέλλας με τό Χοχτούλα στήν κατάσταση πουτανε ; 'Αναψε λοιπόν ό Ζακυνθίνος και φούαξε. 'Αρχισε να διαμαρτύρεται πάλι, μα κανέναν δεν τον άκουε. 'Απάνο στο θυμό του τότε ό Ταμπουρέλλας έβρισε τους άνωτέρους του. Κάποιος λοχαγός σήκωσε τό μασιγίλι του. 'Ο Ζακυνθίνος έμάνιασε :

— Χτύπα, μορε άντίχαιστε ! Χτύπα πριν σου πετάξω τό τσερβέλο στον έέρα ! Χτυπάτε, μορε, σαν σάς βασιταί ή ψυχή, χτυπάτε !... φώναζε κ' άνέμιζε τό δπλο του ψηλά.

Οί λογιά ριχτήκαν κατεπάνω του και τον έδσαν. Και τό πρωτό τον πήγανε στη Φλώρινα να δικαστή στο Στρατοδικείο επί «βιασπραγία κατ' άνωτέρου και δι ήν ώρε μάχη». Τό κατηγορητήριο ήτανε βαρύ «πρους παραδειγματισμόν, πρους παραδειγματισμόν, όπως έλεγε ό ταγματάρχη.

— Δέ θα γλυτώση τό μουσάκτο, μουρούριζαν θλιβερά, άναμεταξύ τους οι στρατιώτες.

Κι' όταν ή άθλια συνουδία πέρασε πρό του 'Επιτελείου, κάποιος που τον γνώριζε έρώτησε :

- 'Ο Χονδροκεφάλας δεν είν' αυτός ;
- Ναι.
- Καλά τον είπανε Χονδροκεφάλια. Χονδροκεφάλας όλος διόλου ό χαμίνος ήτανε !

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΦΑΕΙ Ο ΓΚΟΥΝΟ

Μιά ένθουσιασμένη θαυμάστρια του Γάλλου μουσουργού Γκουνό, προσπαθούσε επί πολόν καιρό ν' άποκτήση μιá εικόνα ή ένα άλλο όποιοδηδήποτε ένθίμο του συνθέτου. 'Επειδή όμως ή κυρία αυτή ουτε όρασία ήταν ουτε δμορφωμένη, ό Γκουνό δεν έννοιωσε καμμιά εξαορίστηση να τής εκτελέση τήν έπιθυμία της.

Μιά μέρα ή κυρία οπή πήγε να βρη τό Γκουνό στο σπίτι του και επειδή δεν βρήκε τον ίδιο έκει, μήπως μες στήν τραπεζαρία. Κατά τά φαινόμενα, ό συνθέτης δα είχε γευματίσει μόλις πρό όλίγου, γιατί επάνω στο τραπέζι ήταν ένα πιάτο με κουκούτσια και κοτοάνια από κεράσια. 'Ενθουσιασμένη ή κυρία άρπαξε ένα κουκούτσιο και τό έφασε στήν τσάντα της. Σέ λίγες μέρες συνήτησε τον Γκουνό σε μιá μεγάλη συναναστροφή και ένθουσιασμένη του έδειξε τό κουκούτσιο τό όποιο είχε δέσει με χρυσάφι. Συγχρόνως του διηγήθηκε τι συνέβη.

— Λυπούμαι πολύ, κυρία μου, τής ειπε τότε ό Γκουνό χαμογελώντας, αλλά δεν τρώω ποτέ μου κεράσια. Καμμι φορά ό ύπηρέτης μου μου φέρνει μερικά, αλλά επειδή δεν τά τρώω έγω, τά τρώει πάντοτε ό ίδιος !...

Κόκκαλο ή κυρία...

— Να σου τό πετάξω τό τσερβέλο...

'Ενας φτωχός διάβολος δικαζόταν από κακουρημοδικείο, κατηγορούμενος γιά κάποια σοβαρά κλοπή. Μά ό κατηγορούμενος, παρ' όλες τής ένδειξεις που ύπρχαν εναντίου του, δεν έννοούσε να όμολογήση τήν πράξη του.

— Κατηγορούμενε, του ειπε στο τέλος ό πρόεδρος, πώς άρνεισαι να όμολογήσης τήν πράξη σου, στή στιγμή που περισσότεροι από δέκα άνθρωποι σε είδαν τήν ώρα που έκλεβες ;...

— 'Ω ! κύριε Πρόεδρε, άπάντησε ό κατηγορούμενος, αυτό δεν άποδεικνύει καθόλου τήν ενόχη μου... Γιατί άν έσεις μπορείτε να φέρτε δέκα ανθρώπους που με είδαν να κλέβω, έγω μπορώ να σάς φέρω άλλους δέκα χιλιάδες που δεν με είδαν...

***

Κάποτε ό περίφημος Τριβουλέτος, ό γελοιοποιός του Φραγκίσκου Ι, προσέβαλε σοβαρά τον κύριο του, ό όποιος, αλλοτρός και αίσθητός καθώς ήταν, τον κατέδικασε εις θάνατον. 'Επέτρεψε μόνο στον Τριβουλέτο να διαλέξη μόνο του τον τρόπο με τον όποιο ήθελε να πεθάνη.

'Ο δυστυχημένος γελοιοποιός ήταν συντετριμμένος και άπελπισμένος. 'Όταν όμως ό δήμιος πήγε να τον ρωτήση ποιο είδος θανάτου είχε εκλέξη, ό καταδικασμένος του άπάντησε :

— Πες 'στον βασιλέα μου και κύριό μου, ότι θέλω να πεθάνω από... γερατιά.

'Η ξεπυκνη αυτή άπάντησης γαλήνησε τό θυμό του Φραγκίσκου Ι, ό όποιος χάρισε τή ζωή στο γελοιοποιό του, και τον έκανε από τότε έμπιστο του και φίλο του...

***

'Ενας βοσκός λέει σ' ένα χαμίνι ότι κάποιος λίκος έφαγε έν' από τ' άρνιά του. Και, θέλοντας να κινή λίγη ήθικη, επρόσθεσε :

- Και έβρεις, τό έφαγε γιατί αυτό τό άρνι δεν ήταν φρόνιμο.
- Μιλάς σοβαρά ;
- Σοβαρώτατα...
- 'Ε, να σου πω, ειπε τό χαμίνι, δεν έπαθε τίποτε τό άρνι που τό έφαγε ό λίκος. Γιατί και φρόνιμο να ήταν...
- Τι θέλεις να πής ;... Τό δικένοσ ό βοσκός.
- Νά, θέλω να πω ότι και φρόνιμο να ήταν θά τό έτρωγαν οι άνθρωποι...

***

'Ενας γάλλος στρατιώτης, φανατικός καθολικός, έκανε μιá μφερα τήν εισοδό του σε μιá πόλη τής Λωρραίνης. Μεταξύ των άλλων, έπίτη να τον χαιρετήση και μιá άντιπροσωπεία των 'Εβραίων τής πόλεως.

Ειδοποίησαν άμέσως τον στρατάρχη ότι οι 'Εβραίοι περίμεναν στον άντιθάλαμο γιά να τους δεχθή.

— Δεν θέλω να δω αυτούς τους παληανθρώπους, άπάντησε ό στρατάρχη, που σταύρωσαν τό Χριστό, τον κύριό μου... Δέ θα μπουίν έδώ μέσα...

'Η άπάντησης αυτά του στρατάρχηου μετεβιβάσθη στους 'Εβραίους. Πρέπει να όμολογήσουμε ότι εκείνοι στήν αρχή τά έχασαν, μα κατόπιν ό επί κεφαλής τής αντιπροσωπείας, συνεχόμενος ειπε :

— 'Εφάρναμε ένα δώρο στο στρατάρχη άξιας δέκα χιλιάδων φράγκων και λυπούμεθα πολύ που αυτός δεν θέλει να δεχθή τήν άπόδειξη αυτή τής νομιμοφροσύνης μας...

Τό πράγμα αυτό άνεκνομήθη στο στρατάρχη, ό όποιος, άφοδ έσκέφτηκε λίγο, ειπε :

— Δεν θά ήταν έγκλημα άν δεχόμουν αυτούς τους φτωχούς διαβόλους. Στο κάτω-κάτω αυτοί δε βροσκόντουσαν στο Γολγοθά, όταν οι συμπατριώτες τους σταύρωσαν τό Χριστό...

***

Δυό φίλες συναντάνται στο δρόμο.

- 'Αν φίλες, λέει ή μιá, ποσο είμαι στενοχωρημένη. 'Ο άντρας μου βρίσκεται στή φυλακή.
- Και γιά πόσο καιρό ;
- Γιά τρεις μήνες...
- Μπιά !.. Μήν κανής έτσι... Μή στενοχωριέσαι... Τρεις μήνες περνούν πολύ γρήγορα...
- Τό έξωρο, τό έξωρο... Μά αυτό άκριβώς είνε εκείνο που με στενοχωρεί...

***

'Ενας χειροδργος άρκετά φημισμένος, μα πολύ άπότομος, έκανε μιá μφερα μιá σπουδαία έγχειρήση μεγάλης διαρκείας. Κατά τή διαρκεία της, χάνοντας κάπως τήν ψυχραιμία του, άρχισε να χρησιμοποιεί τά εργαλεία του πολύ νευρικά, πράγμα που έκανε τον άπνοιασμένο άσθενή να ξυπνήση πριν τής ώρας από τους πόνους.

Σκεπτόμενος τότε τους πόνους του άσθενος, ό γιατρός του ειπε :

- Θά με πηρες χωρίς άλλο γιά χασάπη με τον τρόπο με τον όποιο σου έκανα τήν έγχειρήση...
- Μπιά, μπιά, γιατρός μου, στέναξε αυτός, δεν έργάζεσθε με τον ίδιο τρόπο με τους χασάπηδες. 'Εκείνοι τουλάχιστον σκοτώνουν πρώτα τά θυμάτα τους κ' έπειτα τά γδέρνουν.

— Καλά είπα έγω πώς ήτανε Χονδροκεφάλας.